

Josephine Angelini

Profetia

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANGELINI, JOSEPHINE

Profeția / Josephine Angelini ; trad.: Monica Laura Cibotariu prin
Lingua Connexion. - București : Editura RAO, 2016
ISBN 978-606-776-095-8

I. Cibotariu, Monica Laura (trad.)

821.111(73)-31=135.1

— Editura RAO
Str. Bărgăului nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Josephine Angelini
Goddess
Copyright © Josephine Angelini, 2012

Traducere din limba engleză
Monica Laura Cibotariu
și Lingua Connexion

© Editura RAO, 2012
Pentru versiunea în limba română

2016

ISBN 978-606-776-095-8

CAPITOLUL I

Helen vedea în stânga ei ceea ce ea bănuia a fi râul Styx. Era un torent vijelios, presărat cu aisberguri. Nicio persoană zdravănă la cap nu ar fi îndrăznit să-l treacă înot.

Având senzația că se împotmolise, începu să pășească șchio-pătând într-un cerc strâns.

O privire rapidă asupra orizontului o asigură că nu mai era nimeni în afară de ea pe câmpia pustie.

– Pe toți dracii! înjură cu voce stinsă. Corzile ei vocale nu erau complet vindecate. Cu numai o oră în urmă, Ares îi tăiasse gâtul și chiar dacă încă mai resimțea dureri când vorbea, înjuratul o făcea să se simtă mult mai bine. E atât de tipic, adăugă ea.

Tocmai îi făcuse o promisiune prietenului ei Zach. Acesta murise în brațele ei, iar Helen jurase că în viața de apoi băiatul avea să bea din Râul Fericirii. Acesta se sacrificase pentru a-i sări în ajutor, iar în ultimele sale clipe îi oferise indiciul necesar pentru a-l putea distruge pe Automedon și pentru a-i salva pe Lucas și pe Orion.

Helen intenționa să-și țină promisiunea față de Zach, fiind gata să-l poarte chiar ea pe Câmpiile Elizée, până pe malul Râului Fericirii – în pofida coastelor rupte și a piciorului șubred. Dar dintr-un anumit motiv nu se mai putea deplasa ca de obicei în

Lumea de Dincolo. În mod normal, tot ce ar fi avut de făcut ar fi fost să spună cu voce tare ce voia și dorința i s-ar fi împlinit.

Era singura care putea coborî în Lumea de Dincolo, ceea ce însemna că se număra printre puținii scioni care puteau descinde acolo fizic și nu doar ca spirit. Putea chiar să controleze elementele și mediul înconjurător, dar desigur, chiar atunci când avea mai mult nevoie de acest talent, totul mergea anapoda. Tipic *grecesc*. Era scion, iar ceea ce detesta cel mai mult în legătură cu asta era copleșitoarea ironie din viața ei.

Helen își strânse frustrată buzele vinete și strigă răgușită către cerul gol:

– Am *spus* – vreau să apar lângă spiritul lui Zach!

– Eu am sufletul aceluia muritor, nepoată.

Helen se întoarse brusc și-l văzu pe Hades, stăpânul Lumii de Dincolo, stând la câțiva pași distanță, în spatele ei. Înalt și semeț, acesta era învăluit în umbre care pălpăiau și tremurau asemenea unor degete prelungi de ceață care începeau să se destindă. Coiful Întunericului și cei câțiva metri de țesătură care atârnau din toga neagră pe care o purta îi ascundeau cea mai mare parte a feței, însă îi putea vedea gura cu buze cărnoase și bărbia pătrată. Restul togii era drapat pe trupul lui ca un gând decorativ întârziat. O mare parte din pieptul lui era dezgolită – la fel și brațele și picioarele sale puternice.

Helen înghiți în sec și încercă să se concentreze, privindu-l cu ochii ei umflați.

– Stai jos, te rog. Înainte să te prăbușești, îi spuse el încetșor. Două scaune pliante simple, capitonate, apărură din senin, iar fata își instalează comod trupul traumatizat într-unul din ele, în timp ce Hades se așează pe celălalt. Încă ești rănită, îi spuse el. De ce ai venit aici în loc să aștepti să te vindeci?

– Trebuie să-l ajut pe prietenul meu să găsească drumul spre paradis. Să ajungă acolo unde trebuie.

Vocea lui Helen tremura de frică, deși Hades nu o rănise nici odată. Spre deosebire de Ares, zeul care o torturase, acesta fusese

foarte bun cu ea. Dar era totuși stăpânul morților și umbrele care îl învăluiau erau pline de șoaptele fantomelor.

– De ce ești atât de sigură că acolo trebuie să ajungă sufletul lui Zach? o întreabă el.

– A fost un erou. Poate că nu la început, când s-a purtat ca un ticălos, dar a fost la sfârșit și asta e tot ceea ce contează, nu-i așa? Iar eroii se duc în Câmpiile Elizée.

– Nu pun la îndoială curajul lui Zach, îi aminti cu blândețe Hades. Te-am întrebat doar ce te face să crezi că *tu* ai fi persoana potrivită să-i judeci sufletul?

– Eu... cum? bâigui Helen, încurcată. Primise prea multe lovituri în moalele capului în noaptea aceea și nu era tocmai pregătită pentru o lecție de semantică. Uite, nu am venit aici să judec pe cineva. Am făcut o promisiune, atâta tot, și vreau să mi-o țin.

– Și totuși, eu sunt cel care trebuie să ia deciziile în această privință. Nu tu.

Helen nu avea cum să-l contrazică. Aceasta era într-adevăr lumea lui. Tot ce putea face era să se holbeze la el insistent. Gura cu buze moi a zeului se curbă într-un surâs distant. Părea să se gândească la ceea ce spusese fata.

– Felul în care te-ai descurcat cu Furiile, faptul că le-ai eliberat a dovedit că ești plină de compasiune. Un început bun, dar mă tem că nu este suficient, Helen. Îți lipsește înțelegerea.

– Atunci a fost un test? Furiile? Tonul ei deveni acuzator când își aminti prin ce trecuseră ea și Orion în timpul ultimei ei misiuni în Lumea de Dincolo. Se enervă și mai tare când se gândi prin ce trecuseră și Furiile, la rândul lor. Dacă toate cele trei fete fuseseră chinuite preț de mii de ani doar pentru a se dovedi că Helen era o persoană plină de compasiune, atunci era ceva în neregulă cu Universul.

– Un test. Gura fermecătoare a lui Hades rosti cuvântul cu amărăciune, de parcă i-ar fi putut citi gândurile fetei și ar fi fost perfect de acord cu ele. Dacă viața este un test, atunci cine crezi că acordă notele?

– Tu? ghici ea.

– Văd că tot nu înțelegi, oftă el. Nici măcar nu îți dai seama ce este aici. Hades făcu semn în jur, referindu-se la Lumea de Dincolo. Nu realizezi nici măcar ceea ce ești tu. Ei te numesc „Cea care descinde“, Coborâtoarea, pentru că poți ajunge aici atunci când îți dorești, dar abilitatea de a pătrunde în Lumea de Dincolo este cea mai neînsemnată manifestare a puterii tale. Tu nu înțelegi suficient încât să-i poți judeca pe alții.

– Ajută-mă, atunci. El părea atât de trist, atât de abătut, ceva ce avea legătură cu viața lui în general, probabil. Helen simți brusc dorința de a-i vedea ochii și se aplecă mai mult spre Hades, încercând să-și coboare capul pentru a distinge pe sub țesătura care acoperea fața acestuia. Vreau să înțeleg, insistă ea.

Umbrele se răsfirară din nou în jurul lui, acoperindu-l și murmurând regretele morților. Helen se înfioră. Cuvintele profeției cu privire la tiran îi veniră în minte – *Născut pentru amărăciune.*

Se rezemă de spătarul scaunului.

– Tu ești Stăpânul Umbrelor, șopti Helen. Din tine își iau puterea?

– Cu mult timp în urmă, exista o femeie pe nume Morgan La Fey, descendentă din Casa Tebei, care avea același talent ca și tine – cel care-ți permite să descinzi în Lumea de Dincolo. Ea mi-a făcut un fiu pe nume Mordred, iar de atunci suferința mea a bătuit această Casă. Vocea lui Hades se stinse încărcată de regrete înainte ca el să se ridice și să-i întindă o mână lui Helen. Ea își strecură mâna în mâna lui și îl lăsă să o ridice. Trebuie să te întorci acum, zise el. Vino la mine cât de des vrei, nepoată, iar eu am să fac tot ce îmi va sta în putință ca să ajungi să înțelegi. Hades își lăsă capul într-o parte și râse încet în sinea lui. Buzele i se depărtară, dezvăluind niște incisivi sub formă de diamante. De aceea v-am permis – ție și celor de dinaintea ta, care aveau același talent – să pătrundeți pe tărâmul meu și să vă cunoașteți mai bine. Dar în acest moment ești mult prea rănită ca să fii aici.

Lumea se schimbă și Helen simți mâna uriașă a lui Hades ridicând-o din Lumea de Dincolo și așezând-o cu grijă înapoi în patul ei.

– Așteaptă! Ce se va întâmpla cu Zach? întrebă ea.

În momentul când Hades o lăsă pe pat, fata îl auzi șoptindu-i la ureche:

– Zach va sorbi din Râul Fericirii, îți jur. Odihnește-te acum, nepoată.

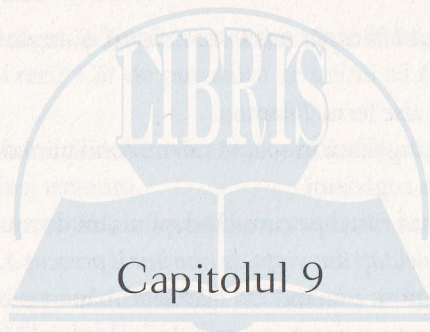
Helen întinse mâna, încercând să-i alunge umbrele de pe față, însă era prea târziu pentru că Hades dispăruse. Fata se cufundă într-un somn adânc, trupul ei rănit sorbind cu nesaț odihna binefăcătoare și încercând să se vindece cât mai repede.

După ce Ares fusese închis definitiv în Tartar și falia din pământ dispăruse, Daphne ridicase cu grijă trupul rănit al fiicei sale, Lucas era purtat pe brațe de către Castor, iar Orion de Hector, cu toții au revenit la fortăreața familiei Delos. Daphne fugea când fiica ei îi adormise în brațe. Pentru o clipă, ea se simțise copleșită de îngrijorare. Rănilor lui Helen fuseseră oribile – printre cele mai grave pe care le văzuse vreodată –, dar când ascultase inima fiicei sale, o auzise bătând încet, dar regulat.

Nu trecuse mult de la ivirea zorilor când reușiră să se întoarcă în Nantucket din peșterile statului Massachusetts. În lumina palidă a dimineții, Daphne urcase treptele casei familiei Delos purtându-și pe brațe până în hol fiica și se oprise în dreptul primei camere ce părea să fie a ei.

Privi cu regret frumoasa cuvertură de mătase pe care Helen – murdară și plină de sânge – era pe cale să o distrugă. Nu că ar fi contat prea mult. Casa Tebei avea o avere destul de considerabilă încât să poată înlocui prețioasa cuvertură. O avere care le aparținuse la un moment dat lui Daphne și casei de origine a lui Helen – Casa Atreus.

Tantalus ar fi putut striga cât ar fi vrut „războiul sfânt“, declamând cu patos că venise rândul scionilor să conducă, dar nu ar fi reușit să-i păcălească pe șefii celorlalți Case.

Capitolul 9

În noaptea aceea Lucas se îmbracă minuțios. El știa că întrunirea Caselor reprezenta o afacere semiformală, dar asta nu însemna că el trebuia să poarte ceva care să-i restricționeze mișcările. Nu avea încredere în niciunul dintre oaspeții pe care se pregăteau să-i primească și pentru nimic în lume nu ar fi pus pe el ceva care să-l încurce într-o luptă.

Desigur, luptele erau strict interzise la astfel de întruniri. Dar Lucas știa că majoritatea celor prezenți nu se mai văzuseră de douăzeci de ani. Mai mult decât atât, mulți dintre ei omorâseră pe cineva pe care altcineva de la întrunire îl iubise nespus. Era de așteptat să se întâmple ceva din cauza rivalităților existente.

Lucas coborî la parter și găsi jumătate din familia sa adunată în fața televizorului din living, ascultând știrile serii. Imaginea de pe ecranul televizorului înfățișa o furtună cumplită cu fulgere abătută deasupra unui oraș în care nu se mai vedea nicio lumină.

– E Manhattanul? întrebă el apropiindu-se de ecran.

– Da, zise mama lui cu vocea gătită din cauza șocului. Tot orașul a rămas în beznă.

Lucas își imagina haosul din New York în cazul unei pene de curent. Metrourele probabil că rămăseseră pe șine, cu o mulțime de oameni înăuntru. Lifturile erau blocate și oamenii rămăseseră

probabil izolați pe acoperișurile clădirilor – fără a mai menționa ilegalitățile care aveau să se petreacă în întuneric.

– De ce ar face Zeus așa ceva? întrebă Andy.

– Pentru a ne aminti că poate, zise Hector scrâșnind din dinți.

În ușa de la intrare bătea cineva. Tensionați, cei din încăpere traseră aer în piept.

– Mă duc să deschid, se offeri Kate, dar Noel o opri punându-i mâna pe umăr.

– Eu trebuie să deschid, îi spuse ea cu blândețe. E casa mea.

Lucas o urmă până în holul din față. Atunci când Noel deschise ușa, avu senzația unui pumn puternic în stomac. Bărbatul care stătea în prag era înalt, avea părul negru, niște ochi de un albastru deschis și o construcție athletică. Arăta exact ca Lucas doar că era cu douăzeci de ani mai în vârstă.

– Daedalus, zise Noel cu o voce încordată.

– Noel, răspunse acesta. El își încrucișă brațele peste piept într-un „X” și se înclină respectuos, dar era clar că atmosfera era tensionată.

Lucas simțea că-și pierduse suflul. Își spusese de multe ori că arăta așa pentru că aparținea Casei Ateniene, dar nu avea idee că semăna atât de mult cu bărbatul care-i omorâse bunicul.

– Bine ai venit, zise Noel cu jumătate de gură. Îți ofer ospitalitatea mea.

– Sunt onorat, zise Daedalus și apoi intră.

Ochii lui se fixară imediat asupra lui Lucas și zâmbi cu tristețe, recunoscându-și propria înfățișare. Apoi privirea lui trecu dincolo de el și se răci dintr-odată.

– Bună, fiule, zise el și pentru o clipă Lucas se întrebă nedumerit dacă Daedalus îi vorbea *lui*.

– Tată, rosti formal Orion.

Lucas se întoarse și-l văzu pe Orion stând chiar în spatele lui. Privirea acestuia era înnegurată. Fusese atât de surprins la vederea lui Daedalus încât nu observase că Orion și Hector li se alăturaseră.

Daedalus înaintă. Mersul lui era extrem de țațoș și mai mult decât intimidant. Îi întinse mâna fiului său, iar Orion i-o strânse fără să zâmbească.

– Pari foarte puternic, zise Daedalus măsurându-l din cap până-n picioare.

– Sunt, răspunse simplu acesta. Privirile lor se încrucișară, iar Daedalus fu primul care se uită în altă parte.

Lucas nu-l auzise niciodată pe Orion vorbind atât de rece, dar după modul în care tatăl lui îl abandonase, nu avea de ce să-l învinuiască. Daedalus observase probabil că Orion era neobișnuit de dur cu el, dar nu lăsa să se vadă acest lucru. Privi mai departe, dincolo de fiul lui furios, spre Hector.

– Ajax, zise el cu voce scăzută.

Pentru o clipă fața lui căpătă o expresie plină de regret, dar se aspri din nou, devenind amenințătoare.

– Intră, îl invită Noel. Băieți, faceți loc.

Lucas se simți năpădit de un val de protest. El voia să-și apere teritoriul și nu avea intenția să-l lase pe Daedalus să treacă. Putea să jure că Hector și Orion simțeau la fel ca el. Cu toții rămaseră pe poziții.

– Oh, nu vreți să vă mișcați? bombăni nerăbdătoare Noel împingându-i și făcându-și loc printre ei. Nu contează că au plecat Furiile – voi încă vă comportați precum o haită de câini sălbatici. Fiecare trebuie să adulmece dosul celui alt.

Daedalus reuși să zâmbească și o urmă. Hector, Lucas și Orion se liniștiră în cele din urmă și îl lăsară să treacă.

– Ciudat, zise Hector după ce Daedalus trecu pe lângă ei.

– O adevărată rază de soare, nu-i așa? zise sarcastic Orion, revenindu-și. Oh, asta era figura lui „veselă“, apropo.

– De ce nu m-ai avertizat că semăn atât de mult cu tatăl tău? îl întrebă Lucas privindu-l încrunțat pe Orion.

– Credeam că știi, zise acesta, ridicând din umeri.

– Știam doar că ar putea exista un fel de asemănare între noi, dar e absolut ridicol. Ce naiba ar trebui să cred despre asta?

– Nici eu nu mă simt ca la picnic, știi? De fiecare dată când te privesc îl văd pe tata. Moirelor le place să se joace cu noi, Lucas. Ele fac în așa fel încât să arătăm cu toții la fel ca persoanele cu care ar fi mai incomod pentru noi să semănăm. Orion rânji, adăugând: Hector, de exemplu. El seamănă cu un erou iubit de toți, dar are un caracter imposibil.

– Mulțumesc, amice, răspunse acesta senin de parcă Orion tocmai îi făcuse un compliment.

Izbucniră cu toții în râs și tensiunea se mai disipă puțin.

– Încercați să vă păstrați controlul, îi avertiză grav Orion, ridicând din sprâncene. Avem lucruri mai importante de care să ne ocupăm în seara asta.

– Așa am să fac, zise ferm Lucas. Știu pentru ce mă aflu aici.

El știa că Orion înțelesese perfect la ce se referea. Se afla acolo pentru a o proteja pe Helen.

Helen auzea o mulțime de voci necunoscute la parter, pe măsură ce tot mai mulți scioni soseau la întrunirea Caselor. Putea simți prin podea tensiunea acumulată și din ce în ce mai mare – ca pe vibrațiile profunde ale unui amplificator. Noul mod în care percepea emoțiile o făcea să fie receptivă la neliniștile fiecăruia. Ea nu știa toate detaliile războiului petrecut cu douăzeci de ani în urmă, dar era sigură că existau o mulțime de vechi neînțelegeri ce trebuiau soluționate.

Cu un etaj mai jos, un amestec de ură, iubire și regret amenința să explodeze în orice moment într-o confruntare violentă. Lui Helen i se părea că stă pe o bombă.

Începu să se tragă nervoasă de haine. Costumația ei era ceva mai elegantă decât de obicei. Fusese întotdeauna amatoare de haine la reduceri, însă Daphne îi adusese o ținută de designer, insistând că vestimentația avea să-i dea mai multă încredere în forțele proprii.

Însă ținuta îi sporea nervozitatea. Helen era sigură că ghețele din piele moale ca untul pe care le purta costau mai mult decât